

כל הבשר פרק שמיני חולין

מסורת הש"ס

(א) [סנהדרין ד: 3] לעיל
 דף ק, ג) נמחות כב. לעיל
 ק: ד) שייך לעיל, ה) ע"ה,
 ו) [שמות כב, שם לך, דברים
 יד: 1] ו) [במדבר 1],
 ח) [לרבות עליהם ולבנות
 רש"ש, ט) ד"ה אס יא],
 י) ר"מ מ"י,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אומר רב
וכו' גאולה חתוכה אסור
לנאסור כל הקדירה קאמר
דכיון: (ב) ד"ה לימא וכו'
כמי שאינו שאינו מועיל:
(ג) תוס' ד"ה אפשר וכו'
מומרת גם החמיכה:

מוסף רש"י

איזרור מוכיח עליו. דמי
שאין לו אלא חטק אחד
פשוט ומתקשר במקצת
וחסורו חסורו ומועד
ומכנס החלק ומודיע לכל
שאין לו אלא חטק אחד
(מ"ק י"ד). כל שיהיה
בין רומני. בן נבלה
ושמועה, ודבר אחר. כגון
חבלין ורועה, נאמר הסימ
מין מנעול לא יאמר וכל
מועס, אלא חטקו וכל
שאינו נקדירה זו ושאר
הנבלה והרועה ונעלה
נבלה ברועה ונפיקה (ע"ר)
(ק"ל).

ו^ה כל הסריקין אסורין. לענין מלות דפסח תנא [פסחים לו.] אין עושין סריקין המצויירין בפסח מפני שהאשה שזהה עליהן ומחמתלן ומתחוס אחד ובייתוס שמו היה לו דפוס אחד מזויר והיה מושיב למוכו את הסריק והוא מזויר מיד אמר להם אפשר יעשה דפוס ויקבענה מיד אמרו לו א"כ יאמרו כל הסריקין אסורין וסריקין בייתוס מותרין. והכא נמי יאמרו כל האשין אסורין ואילו מותרין^ה: איזוור מותיע עליו. האזור תמיד הוא קצוע בחלוקו וכשהוא פושט חלוקו ולובש חלוק אחר נוטל האזור מזה וקובעו בזה וזה שאין לו אחר מכבסו עם איזוור והרואה כשהוא מכבסו ואזוור עמו יודע שאין לו חלוק אחר ולכך התירו לו חכמים: **במתני'** טיפה חלב שנפלה על הסמיכה. בתוך הקדירה על אחת מן החמיות ולא הגיס את הקדירה ולא נחלק טעם הטיפה אלא לאותה חתיכה בלבד: **אם יש בה בנותן טעם באותה חתיכה.** כלומר שאין באותה חתיכה לבדה ששים לבטל הטיפה מיד נאסרת החתיכה. ובשאר חמיות קדירה לא איירי תנא דמתני' ובגמרא פליגי זה לא חזרת דמות החתיכה ואסרתה או לאו: יעבר אם הקדירה הגיס בה מיד קודם שקבלה החתיכה טעם מן הטיפה דהשתא נתערבה הטיפה בכולן: **אם יש בה בנ"ט באותה קדירה.** כלומר אין כח הטיפה לאסור כולן אלא"כ יש בנ"ט ליתן בכל הקדירה: **גמ'** אמר אביי טעמו ולא ממנו בעלמא דאורייתא. הא דאסרינן בכל איסורין משנתנו טעם בהיתר אע"פ שאין אוכל ממש כגון סילק האיסור ואין כאן אלא טעמו דאורייתא היא דגמרינן מבשר בחלב דלאסריה רחמנא באכילה דגמרינן לקמן (דף קטו:) מלא תבשל שלשה פעמים האמורים בתורה^ו ואע"ג דכי מסלק זה מתוך זה לאחר בשולו אין כאן אלא הטעם ומיניה גמרינן לכל איסורין כמה מניני: **דאי ס"ד.** בכל שאר

איסורין טעמו דרצנן היא דלא גמריין להו מבשר בחלב: **מ"ט לא גמריין מיניה משום דחודש הוא.** דשניהם מין היתר זה לצדו זה לצדו ובשנמערבו נאסרו ועוד שדרך שכול נאסרו בלא אכילה הילכך לא נאסרין חומרא מינייהו: **אי חודש הוא.** אחמי קנני מתני' דבעיא טעמא בלא נותן טעם נמי אסור דהא חודשא חדשים ביה רחמנא ואפי' כל דהו דלא בצר בחלי הוא אלף שמי לאו חודשא דאהבי קפיד רחמנא דומיא דהכרס דמסמרי שמי משום דלאו מערובות דקיון דלאו חודש הוא גמריין ליה (לעיל דף מט.) מזורע בשלה" דמישטרי כל כמה דליכא טעמא: **אמר ליה רבא.** לעולם אימא לך חודש הוא ודקאמר אע"י דליכא טעמא ליסתר דהא ליכא לנמגריה מזורע בשלה על כרחך בגופיה גלי קרא דבעינן טעמא מדלא אסרתו תורה אלף דרך שכול שאסר הבשר להחשכל בצל וזין לך כגון וז שלא תיטע: **אמר רב.** הא דתנו במתנייהו שכל צדונו טעם בצומה חסידיה (טעם) לאסור

את כל הקדרה! דכין דנאסרה החמיכה היא עצמה כולה נעשית אצל
נאסרות כולן: **מפני שהן מינה**. ורצ סבר לה כרבי יהודה דלאמר מין
קסבר רבי יהודה כל מין ומינו ודבר אחר שעם מינו כלומר מין דלא
(י) שאינו מועיל לא לזבטלו לאיסור דמין בזמיו לא בטיל ולא מוספת
לזבטלו! אלא סלקהו כחלו אינו כהן וירצה שאינו מינו של היתר ע"כ
הנאסרת ואמאי אקראת: **ברוב עצה**. דק דק של בשר ושומן דבר
בהיתר וגמ' זו טעם ואסרו וחזר וביטל ההיתר הזה עם היתר אחר
ואין זו כשיעור לאסור את האחרון: **אי קסבר**. הותר גם הראשון
לכחלה ומיחור דיעבד שיר לאכול אף הראשון: **אמאי חסיכה נעשה**
כלום ואין לנו לאסור עד שיתן החלב טעם בזבול דליכא למימר דאפי' כח
מאסור: **אלא קסבר**. משנאסרה החסיכה שזו אין לה היתר בציטע
לאסור האחרים הרבה: **מוסר**. אף הראשון

כל הסריקין אסורין וסריקי בייתום מותרין
התם הא אמר מר בר רב אשי איזורו מוכיח
עליו: **מתני'** "טיפת חלב שנפלה על
החתיכה אם יש בה כנותן טעם באותה
חתיכה אסור ^בניער את הקדרה אם יש
בה כנותן טעם באותה קדרה אסור:
גמ' אמר אביי טעמו ולא ממשו בעלמא
דאורייתא דאי סלקא דעתך דרבנן מבשר
בחלב מאי טעמא לא גמרין דחדוש הוא
אי חדוש הוא אף על גב דליכא נותן טעם
גמין אמר ליה רבא ^בדרך בשול אסרה
תורה אמר רב ^בכיון שנתן טעם בחתיכה
חתיכה עצמה נעשית נבלה ואוסרת כל
החתיכות כולן מפני שהן מינה אמר ליה
מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא מכדי
רב כמאן אמר לשמעתיה כרבי יהודה
דאמר מין במינו לא בטיל לימא פליגא
אדרבא ^בדאמר רבא קסבר רבי יהודה כל
שהוא מין ומינו ודבר אחר סלק את מינו
כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומבטלו
אמר ליה אי דנפל ברוטב רכה הכי גמי הכא
במאי עסקינן דנפל ברוטב עבה ומאי קסבר
אי קסבר אפשר לסוחטו מותר חתיכה אמאי
נעשית נבלה אלא קסבר אפשר לסוחטו
אסור דאיתמר רב ורבי חנינא ורבי יוחנן
דאמרי אפשר לסוחטו אסור שמואל ורבי
שמעון בר רבי וריש לקיש דאמרי אפשר
לסוחטו מותר וסבר רב אפשר לסוחטו
אסור והאיתמר כזית בשר שנפל לתוך
יורה של חלב אמר רב ^בבשר אסור וחלב
מותר ואי סלקא דעתך אפשר לסוחטו אסור

לשנויי דרמשי אציי האס
(מנחות דף כב.) ליכא טעמא
דבא ולהכי פריך שפיר מיי
גופיה דלקמן קאמר רבי ירי
ר הכא אדרבא דמרפס
ברייטא כי הויי ללא שמי
ליה למימר אללא הלכה כרבי
יהודה משמע שפיר דאין צ
עד שתקן טעם ברוטב וזה
לעטל: **אפשר** אפוחוסח
ומצטל מותרת (א) עם
מצטלין איי

מִי־פֶתַח חֶלֶב שֶׁנִּפְלָא עַל חֲתִיבַת בִּשְׂרֵאִם יֵשׁ בְּנוֹתָן טַעַם בְּאוֹתָהּ חֲתִיבָהּ. נֶאֱסַרְתָּ כִּשְׁהַחֲמִיכָה כּוֹלֵה חוּץ לְרוֹטֹב אִי־רִי כְּדֹאֲמַרְיִן צַב' גִּיד הַנֶּשֶׁה (לְעִיל דָּף 15: ט) וְלִכְּן מִשְׁעָרִינָן בְּאוֹתָהּ חֲתִיבָהּ לְצַטֵּל הַטֵּיפָה וְלֹא בְּזֶשֶׁר חֲתִיבּוֹת מִשּׁוֹם דְּחֵלֵב מִפְּעַפֵּעַ עַל כֹּל הַחֲתִיבָהּ וְאִין מִפְּעַפֵּעַ מִחֲתִיבָהּ לְחִצְרָתָהּ אֵלֶּה ע"י יַעֲזוֹר וְכִסּוֹ כְּדֹאֲמַרְיִן צַבֵּמ' אֵילִימָלֵא לֹא יַעֲזֹר כֻּלָּא אֲמַאי כֹּל חֲתִיבּוֹת אֲסוּרוֹת מִיֶּבֶל צַבֵּם מִפְּטֵל לֹא פִּלְטִי: **מִבְּשֵׁר** מִיֶּבֶל מ"ט א"ט נִמְרִינָן כּוֹב', וְאִ"ת דִּהֲכֹא מִשְׁמַע דְּנִפְקֵא לִיָּה לְאִצִּי טַעַם כְּעִיקָר מִצְשֵׁר צַחֲלָז וְאִלִּין צַב' אֵלֶּה עוֹבְרִין (פִּסְחִים דָּף מ: ז') וְצַב' ג' מִינִין (מִיד דָּף 70.) פְּלִיגֵי ר' עֻקִּיבָא וְרַבִּנָּן לֹמַר נִפְקֵא לִיָּה טַעַם כְּעִיקָר מִמַּשְׁרַת וְלֹמַר מִגִּיעּוּלֵי עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וְאִצִּי דְּלִיִּירֵי הַיֵּהוּסָא סוּגִיָּא מִשְׁמַע דִּידֵּה דִּלְהֵאֵל צַרִּיתָא וְ"ל דְּלִיִּי צַלְהָ מִרְכָּא שְׂדַחָה לָּו וְחֹזֵר צוֹ:

דחדוש הוא. פי' צקונטרס
 דשנייה מין היתר זה
 ללדו זה 1730 וכשתערבו נאשרין
 וטעם זה לא קאמר באלו עוברין (פסחים
 דף מז:) ובפ' ג' מיניס (מיר דף לו.)
 דהא כלאים נמי הכי הוו ומסיק דהיינו
 חדושו דאי תרו ליה כוליה יומא בחלצא
 שרי אע"י שזבלה חלצו בצבא אע"פ
 שהוא זון לפי שהוא כלול ואפשר שזה
 תמור וכי צטיל ליה האסור:

אמר רבא דרך בשול אסרה תורה.
 דיחויא בעלמא הוא דמהכא
 ליכא למילף אכל טעם כעיקר הוי
 לאורייתא כדפי' (בבבא מצירא) פ' גיד
 הנשה (לעיל דף נח: ד"ה רבא):

דאמור רבא קסבר רבי יהודה
 ב'ו' פ' נקוטטרס דאמור
 רבא צפ' גיר הנשה (שם דף ק:) ואין
 לשון זה שם אבל צפ' הקומץ רבה (מנחות
 דף ג' ע"ה אמר) אימיה גבי רבי
 יהודה ואמר מנחת הכהנים כמנחת רבה
 משום כו' ומדבריה דאמור הכי צפ' גיר
 הנשה (לפי דף ק:) אליבא דרב לא
 צעי לאקשווי הכא דרב אדרב דאיכא
 דם ופלגין אבל בההיא דהקומץ רבה
 וריגא לרבי יהודה אלא כמו שמפרש
 וא"ת אמאי לא פריך מדברי יהודה
 דצרייתא הוה לישאל גופיה דקאמר
 אל דברייהו וי"ל דלא שמיעי ליה
 ליה לרב דאי ידע ליה רב לא הוה
 אודה ותו לא ועוד י"ל דצרייתא דרבי
 צ ששים לבטל החתיכה מדאמור רבן
 וות משמע דליכא צרוטב לחודיה כדי
 ותר. פ' ליעצד אי נקטט האיסור
 שם שצב נקטטר אבל למתלה אין
 דפירש נקוטטרס:

אמרי

פילו י'ש בהן כדי לצטל החמירה כולה **נא דאמר.** צ' גיד הנשה (לעיל דף ק:) יטו היתר סלק את מינו דהיתר כמי סקור ולא יוכל מין האחר לרבות עליו אלא רותב שיכל לצטל את כל החמירה ר' צבאפר לקטורא צאיור שבנעל וליסחט ממנו וליחלק ביהתר האחרון וזה הוא דאסור שאין מצטלין איסור וזה וליחלק לאחרים שלא קבלו ממנה כולן שזין בטעמו ואיה תמיר ואיה כעל איסור להיות כאן שיעור גדול טעם י':

סלֵב

עין משפט
נר מצוה

גַּדְהָא בַּמַּיִי פִּיט מַהֲלִי
מַאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת הֲלִי
ח' י' סַמֵּג לְאִוִּין קַמָּא
טוֹשֵׁעַ יִיד סִי' כֹּז סַעִיף
:ב
גַּדְהָא בַּמַּיִי שֶׁס הִלְכָה ח'
טוֹשֵׁעַ שֶׁס סַעִיף אֵל:

שיטה מקובצת

א לאסור את כל הקדירה
קאמר דכיון דנאסרה
החתיכה עצמה:

רבינו גרשום

החם איזוור מוכיח עליו
כלומר את חזון דלית
החמיה ומדמה
מנחא בביתיה דליתיה
עילוי שמי דלית לי
לחיה אחי: טיפת חלב
שפלה על חתיכה כ
נכלמה הקדירה ש בשר
היתה אצל האור והיתה
מבשלה ונפלה טיפת
חלב על החתיכה של
בשר בקדירה: ש"מ
דאורייתא ומשכו עירמ.
[סוויטא] כגון י"ל.
שנתשל בה גיד הנשה
ושאי אסורין כגון ש
משבלה עם בשר טהור
הוא בנותן טעם: מבשר
חלב מ"ט אל גמירין
תחדשו הוא. כלומר אם
חודשו יאד זה כפ"ע זה
כפ"ע מחל ואם נתבשל
אין טעם אסור: דלית
בישול אסור תורה. כלומר
ומה דרש בישול דכל דרש
משבליש בקדירה דרכו
לית טעם והאי נמי אל
חתיכה תורה אלא דרד
בישול: אמר רב כיון שנתן
טעם באותה חתיכה כ
כלומר אל חצין לית.
אע"פ ככל הקדירה כולה.
אלא כיון שנותן טעם
בחתיכה אחת כ"ל
כל מינו דבר אחר כ
כלומר מי ומינו וזה
חתיכה שפלה על חלב
ושאי תיחבת דבר אחר
זהו הורטש. בנותן דרכו
דחלב אינו נתן טעם אלא
בחתיכה אחת בלי ברטט
הוא כבמי עסקין ברטט
עבה כלומר דמיני
דבר דומה כמ שמינו
מינו: ומאי קסבר אפשר
לוטחו כיון כלומר אם
קסבר רב רב קסבר א
על פ' שפלה חלב
על חתיכה כיון שנסחט
ממנו שרשות מירחא
החתיכה דלית לאיסורא
בעיניה אלא חתיכה
נעשית נבילה ואי סלקא
דעתך שפלה
אזכור אע"פ